

EN DAAROM ZIJN WE LID VAN EEN KERKKOOR!

Dit jaar bestaat de Nederlandse Sint Gregoriusvereniging, die zich inzet voor de katholieke kerkmuziek, 125 jaar. Ter gelegenheid van dit jubileum is begin dit jaar een jubileumkrant verschenen, die ook verspreid is in onze parochie. Op uitnodiging van de Gregoriusvereniging kregen we het verzoek een bijdrage te leveren aan deze jubileumkrant. De bijdrage zou moeten gaan over de vraag: "Waarom lid van een kerkkoor?" Het volgende antwoord heeft een van onze leden gegeven.

"Op mijn achttiende jaar ben ik lid geworden van ons kerkkoor. Het Gregoriaans was toen de kerkmuziek bij uitstek. Elke dinsdagavond repeteerden we in de lagere school. Ik hield van die muziek. Zij heeft iets bovenaards en verheft je boven de alledaagse beslommeringen. Al zingend wisten we ons gesteund door een eeuwenoude, inspirerende liturgische traditie. Zingen in een koor is een sociale gebeurtenis. Je doet het met andere mensen. Het is een vorm van gebondenheid en verbondenheid. Gebondenheid omdat je samen elke week naar de repetitie gaat en zondags naar de hoogmis. Verbondenheid omdat je samen een tekst zingend tot uitdrukking brengt met de mensen in de kerk. Het koor ondersteunt de liturgische viering in gemeenschap met al die mensen die aan deze viering deelnemen. Deze verbondenheid met elkaar is ook saamhorigheid: je hoort bij elkaar en als je lang lid bent van het koor kun je niet meer zonder elkaar. Ook niet zonder koor. Het vormt een wezenlijk bestanddeel van je leven. Naast de saamhorigheid en verbondenheid, ben ik ook lid van het koor vanwege de betekenis die in de gezongen liturgische teksten ligt opgesloten en de taal die daarin wordt gebruikt. Door de inspiratie en creativiteit van dichters en componisten is een schat aan Nederlandse liturgische liedteksten ontstaan. Ik bewonder vooral de liedteksten van Huub Oosterhuis. Als geen ander weet hij een visioen van vrede op te roepen, waarin heil en gerechtigheid zullen heersen en geen mens vernederd wordt. Ook de heelheid van de natuur heeft in dit visioen een plaats. Ik denk hierbij in het bijzonder aan liederen als: "Omdat Gij het zijt, groter dan ons hart, die mij hebt gezien eer ik werd geboren" (GvL 448) of "De steppe zal bloeien" (GvL 591). De taal die in de liedteksten gebezigd wordt, is beeldend en verwijst naar iets dat groter is dan wijzelf. Wat is er troostrijker dan te zingen: "Zo vriendelijk en veilig als het licht, zoals een mantel om mij heen geslagen, zo is mijn God, ik zoek zijn aangezicht" (GvL 570)? Of Psalm 23: "Moest ik gaan door het dal van de schaduw des doods, kwaad zou ik niet vrezen. Want naast mij gaat Gij, uw stok en uw staf zij doen mij getroost zijn" (GvL 23). Om dit alles ben ik nu al meer dan veertig jaar lid van het koor en hoop dat nog lang te blijven."

Het Gemengd Andreaskoor (SV)

Uit: Parochieblad St. Andreasparochie nr. 10, 8 november 2003